

DVYLIKA BROLIŲ JUODVARNIAIS LAKSTANČIŲ

Vieno pono numirė pati ir paliko dvylika sūnų ir mažą dukrelę. Netrukus tėvas sumanė vesti kitą, bet toji buvo ragana. Ji sako: „Duktė tegul bus, bet savo sūnus visus sudegink ir supylęs jų pelenus į popierius atsiųsk man. Tada už tavęs eisiu.“ Tėvas mąstė šiaip, mąstė taip – nebežino, ką daryti. Ėmė ir pasisakė viską vienam savo tarnui. Tas jam sako:

– Ko čia, pone, taip rūpinies? Juk Tamstos dvare yra didelių šunų! Dvylika jų sudeginsi, pelenus supilstysi į popierius, padėsi antspaudus ir nusiūsi jai. Bene ji permanys? O po vestuvių kad ir ras, nebe ką jiems darys.

Ponas taip ir padarė. Sudegino dvylika šunų, pelenus supylė į popierius, prispaudė antspaudus ir nusiuntė raganai. Ta apžiūrėjo visus popierėlius, apuostė ir pasakė, kad sutinka už jo tekėti.

Po vestuvių, kai parvažiavo į dvarą, ragana tik šniukšt, šniukšt – visur apšniukštinėjo, pagaliau sako:

– Kas čia smirdi? Kad tie visi, kas čia nereikalingi, juodvarniais išlėktų!

O jos posūnių būta tuokart rūsyje, po vyro rūmais. Tuoj visi vienas po kito strikt, strikt ant lango ir... išlėkė sau! ♪

Toliau gyveno rūmuose tik ponas su savo raganai. Prie jų augo dukrelė. ♪ Jai niekas nieko nesakė apie brolius, mat ponas buvo užgynęs dvariškiams pasakoti, kad ji turėjo brolių ir kad pamotė ragana taip juos išvaikė. Vieną kartą (mergaitė buvo jau dvylikos metų) dvariškiai ėmė šnekėtis: „Argi mirusios ponios tebuvo ta viena dukrelė?“ Vienas jų atsakė: „Ką čia bešnekėti! Buvo sūnų dvylika! Bet kai ponas vedė raganą, tai ji visus juos užkeikė, ir išlėkė visi juodvarniais!“

Mergelė, išgirdusi dvariškių kalbą, ėmė rengtis į kelionę savo brolių ieškoti. Pasisūdino dvylika marškinių, dvylika kelnių, dvylika paklodžių, dvylika užvalkčių ir išėjo, susirišusi visus tuos daiktus ryšelyje. ♪♪

Ėjo, ėjo per laukus, per miškus. Ką tik sutinka, vis klausia apie savo brolius juodvarniais lakstančius. Bet niekas nieko jai nepasako. Beeidama per didelę girią, užėjo atsiskyrėlį. Pas tą įėjusi, klausia, ar nėra kur matęs jos brolių juodvarniais lakstančių. Atsiskyrėlis jai sako:

– Nemačiau... Bet aš turiu valią ant visų debesų. Pergulėk čia pas mane, rytoj susišauksiu debesis, gal tie bus matę?

Ryto metą atsiskyrėlis sušaukė debesis. Kai sugulė debesis apie jo trobelę, taip tamsu pasidarė – lyg juoda naktis! 🎵 Išėjo atsiskyrėlis laukan ir klausia debesų: „Ar nematėt kur dvylikos brolių juodvarniais lakstančių?“ Debesys atsakė, kad niekur nė vienas nesąs matęs, ir išsiskirstė į visus kraštus. Atsiskyrėlis sako mergaitei:

– Gal tavo brolių nebėra nė gyvų? Bet gal dar kur atrasi! Kai eisi šiandien per girią, vakarop užeisi mano brolių, taip pat atsiskyrėlį – jis turi valią ant visų vėjų. Tai vėjus paklaus, gal tie bus kur užpūtę tavo brolius?

Ir išėjo mergaitė. Eina, eina per girią ir priėjo vakarop kitą atsiskyrėlį. Įėjo ir to pasiklausti, ar nematė, negirdėjo jos brolių juodvarniais lakstančių. Tas sako:

– Aš nieko nežinau, bet pernakvok čia pas mane, rytoj rytą susišauksiu visus vėjus, jei tie bus kur užpūtę, tai tau pasakys.

Ryto metą susišaukė atsiskyrėlis visus vėjus. Tie supūtė, suūžė, sušniokštė! 🎵 Visus išklausinėjo, ir visi atsakė, kad nė vienas nežinąs, nė vienas niekur neužėjęs, nė vienas niekur nematęs. Tada atsiskyrėlis jai sako:

– Gal jų nebėra nė gyvų, kad nė vienas vėjas niekur nėra užpūtęs? Bet nenustok vilties! Kai eisi šiandien per girią, atrasi vakare mūsų trečiąjį brolių, kuris turi valią ant visų paukščių. Jei yra kur tavo broliai, tai gal koks paukštis bus juos užėjęs?

Mergaitė vėl išėjo. Per visą dieną ėjo ir apie vakarą rado trečiąjį atsiskyrėlį. Tas jai taip pasakė:

– Pernakvok pas mane, aš rytoj sušauksiu visus paukščius, tai jie, jei bus kur užėję, tau pasakys.

Ryto metą atsiskyrėlis sušaukė visus paukščius. Kad prilėkė, kad priskrido paukščių! Ir didelių, ir mažų – visokių! 🎵 Išėjo atsiskyrėlis ir klausinėja visus. Tie atsakė, kad nė vienas niekur nematęs, nė vienas nieko nežinąs. Atsiskyrėlis pulkų pulkus atleido, ir visi išsiskirstė. Pagaliau, kur buvęs kur nebuvęs, atleikia šlubas erelis. Atsiskyrėlis ant jo sušuko:

– Kodėl tu nesiskubinai? Ko gaišai!

Erelis atsakė:

– Man koją šaulys peršovė. Labai skauda, negalėjau greitai atlėkti.

Atsiskyrėlis vėl klausia erelį:

– Ar nesi matęs kur dvylikos brolių juodvarniais lakstančių?

Erelis atsakė:

– Mačiau ir žinau. Jie per dienas juodvarniais lakioja, o naktį žmonėmis kalne gyvena.

🎵 Tada atsiskyrėlis davė mergelei dvylika smaigtelių ir liepė, kai lips į kalną, juos vis smaigstyti ir ant jų stotis. Paskui vėl iš apačios traukti ir į viršų smeigti. „Tiktai, – sako jis, – saugokis, kad nė vienas smaigtelis tau iš rankų neiškristų! Jei nors vienas iškris, tai ir nebegalėsi ant kalno užlipti.“ O ereliui prisakė: „Tu žiūrėk, kad ji nenukristų ir neužsimuštų!“

Ir išėjo mergelė su ereliu, paplasta lekiančiu. Nuėjo prie kalno. Tas kalnas buvo toks aukštas, net už debesis aukštesnis! Ėmė mergelė savo smaigtelius į kalną smaigstyti ir lipti aukštyn. Smaigstė, smaigstė, kaišiojo, kaišiojo, gal kokį pusvarstį nusmaigstė, būtų jau užlipus, tik vienas smaigtelis iškrito! Bežiūrėdama į krintantį smaigtelį ėmė ir pati kristi. Erelis, tupėdamas pakalnėje, pamatė ją bekrintančią, tuoj pakilo nuo žemės, pakapt! su sveikąja koja ją už ryšelio. Vis aukštyn, aukštyn, užnešė labai aukštai, už debesų.